(३) अथ पूर्व्वमन्त्रेण स्कन्ने द्रव्ये शुच्यवस्थापिते सति स्कन्दनप्रायश्चित्तार्थहोममन्त्रमाह। "यस्ते द्रप्सो यस्त उदर्षः। ॥ १ ॥ दैव्यः केतुर्विश्वं भुवनमाविवेश। स नः पाह्यरिष्ट्यै स्वाहा" इति। हे हविः तव सम्बन्धी यो 'द्रप्सः' लेशः, यश्च 'उदर्षः' उद्भूतावयवः, स सर्व्वोपि 'दैव्यः' देवयोग्यः, 'केतुः' देवैः प्रज्ञातश्च सन्, 'विश्वं भुवनं' सर्व्वं जगत्, 'आविवेश', न त्वसौ विनष्टः, 'सः' त्वम्, 'अरिष्ट्यै' हिंसाराहित्याय, 'नः' अस्मान्, 'पाहि' रक्ष, तदर्थं स्वाहुतमिदमस्तु ॥

(४) यदुक्तं सूत्रकारेण। यद्येन मार्त्विज्याहृतꣳ सन्तं निर्हरेरन्नाग्नीध्रे जुहुयादिति। तत्र मन्त्रमाह। "अनु मा सर्व्वो यज्ञोऽयमेतु। विश्वे देवा मरुतः सामार्कः। आप्रियश्छन्दाꣳसि निविदो यजूꣳषि। अस्यै पृथिव्यै तद्यज्ञियम्" इति। 'अयं यज्ञः', 'सर्व्वः' कृत्स्नावयवसंयुक्तः, 'मामन्वेतु', न त्वन्यमनुगच्छतु। सर्व्वशः सर्व्व एव स्पष्टीक्रियते। येन 'विश्वे देवाः', यज्ञनिष्ठाः ये च 'मरुतः', देवाः यच्च 'साम' रथन्तरादिकं, यश्च 'अर्कः' आदित्यः, याश्च 'आप्रियः' प्रयाजयाज्याः, यानि च गायत्र्यादीनि 'छन्दांसि', याश्च 'निविदः' शस्त्रावयवाः, यानि च 'यजूंषि' छन्दोरहिता मन्त्राः, यच्चान्यत् 'यज्ञियं' यज्ञार्हमङ्गं, 'अस्यै पृथिव्यै' अस्यां पृथिव्यां, वर्त्तते 'तत्' सर्वम्, 'मामन्वेतु' मदीयो यज्ञः सगुणो भवतु ॥

(५) यदुक्तं सूत्रकारेण। 'यद्येककपालꣳ स्कन्देत् परि वा